

Các bà hoa

Kathy Trần

Nói tới người đẹp là phải nói tới hoa.

Mỗi miền, mỗi nước có những thứ hoa khác nhau. Không biết có tới bao nhiêu loài hoa. Nhiều khi chỉ một giống mà còn chia ra làm nhiều loại. Kể sơ những loại hoa ở Việt-Nam mà Mỹ không hề có: hoa ngâu, hoa ngọc-lan, hoa phượng, hoa sứ, hoa thiên lý, hoa huệ..vv.. và ngược lại Mỹ có cả trăm loại hoa bên ta không thấy bao giờ. Đó là hoa thật, loài hoa có sắc, có hương.

Có thật thì phải có giả: Thấp nhất là hoa ny-lông, cao hơn tí nữa là hoa giấy, cao cấp hơn nữa là hoa lụa. Với kỹ thuật bây giờ, thú thật với quý-vị, có những lần thấy chậu hoa hoàn-mỹ quá tiểu muội phải đưa tay sờ thử coi có phải đúng là hoa thật không?

Giả với thật nhiều lúc rất khó phân-biệt, y hệt chính với tà.

Có những chậu hoa giả rất mỹ-thuật, đáng yêu không kém gì hoa thật trừ mỗi điểm: hoa cứ tươi cười suốt tháng này qua tháng khác, không thềm đếm xỉa đến xuân, hạ, thu, đông. Lâu lâu lại phải đem ra hút bụi một lần! Cái đẹp... tuyệt-đối này coi bộ lại không được chuộng cho lắm.

Nói tới hoa thì phải nói tới vấn-đề tuổi thọ của các nàng hoa. Các cụ xưa than thở:

“Mỹ-nhân tự cổ như danh-tướng,
Bất hứa nhân-gian kiến bạch đầu.”

Có thi-nhân dịch:

“Người đẹp vẫn thường như danh-tướng,
Không để nhân-gian thấy bạc đầu.”

Tiểu muội thấy chưa lột hết được ý thơ.

Bà Từ-Hi chẳng là mỹ-nhân à? Bà thọ quá trời, chôn tới mấy đời con cháu.

Cụ Nguyễn Công Trứ chẳng là danh tướng sao? Cụ thọ tới đâu tám chục. Lần cuối khi cưới vợ, được người đẹp hỏi tuổi, cụ đã ồm-ờ:

“Ngũ thập niên tiền, nhị thập tam.”

(Hồi ...năm mươi năm trước, anh mới hăm ba mà)

Ông Phục-Ba tướng quân chẳng là danh-tướng sao? Ông qua đánh nhau với hai bà Trưng lúc đâu bảy, tám chục tuổi.

Bây giờ dù chẳng mỹ-nhân, không là danh-tướng nhưng chẳng mấy ai khi tóc đã bắt đầu đổ muối lại không làm một màn tân-trang nhuộm tóc để có thể tự-tin là mình chẳng để “nhân-gian kiến bạch-đầu”.

Nhạc-sĩ thương cho cái mong-manh của kiếp hoa nên thở-than:

“Thương cho đời hoa, cánh hoa sớm nở tối tàn.”

Các cụ nói không chính-xác quý-vị ạ.

Về hoa thật, chỉ có hoa quỳnh là chóng tàn. Nuôi cả năm, chất chiu sần-sóc, gần nửa khuya quỳnh mới nở. Các cụ bày tiệc ngắm hoa, ăn kẹo sỏi. Hương quỳnh thơm ngát, trắng sáng vằng vặc, các cụ làm thơ ca tụng hoa, chia sẻ nỗi thương nhớ tủi hờn của kiếp hoa ngắn ngủi. Hoa quỳnh nở, chỉ giữ trọn vẹn hương sắc chừng hai ba tiếng đồng hồ rồi tàn. Đến buổi sáng đóa hoa rục rỡ sắc hương

trong đêm chỉ còn lưu lại chút kỷ-niệm của kiếp phù-du trong lòng người yêu hoa.

Đa số hoa theo tiêu muội biết có tuổi thọ khá hơn nhiều, hoa hồng nở được cả tuần, dù mấy ngày sau cùng của một nàng hồng mãn-khai trông nó thê thảm lắm. Bởi vậy ông nào dám khen các bà là nhan sắc đã tới kỳ mãn-khai, thì ông đó đáng bị đem ra xử trảm, y hệt Mỹ khi họ quảng-cáo quần áo cho các bà (Mrs.) thì gọi là dành riêng cho các bà ...tròn trĩnh (Full figure), bà nào, bà nấy trông như cái...hột sầu-riêng, vừa bự vừa tròn chứ đâu được xinh đẹp như hột mít.

Hầu hết hoa sống lâu hơn một ngày, nhiều giống lan bên Mỹ sống cả mấy tháng.

Ấy là không kể tới hoa ny-lông, hoa giấy hay hoa lụa. Quý vị đem chưng trong tủ kính hay bọc trong giấy bóng kính thì hoa sẽ sống “muôn năm” thật sự, còn dai dẳng hơn cả cái xác của “Bác” tại quảng-trường Ba-Đình, vừa đẹp, vừa thơm hơn lại không tốn tiền bảo-trì và mất công bán đồ ăn rẻ ở công “Lăng” dụ người tới coi.

Viết tới đây, tiêu-muội phải xin phép đi ra ngoài đề một chút, luận về chữ nghĩa của các “đỉnh-cao trí-tuệ”.

Chữ nghĩa các ông Việt-cộng kỳ thí mò, công-viên (chữ Hán-Việt) hay vườn hoa (chữ nước ta) các ông không chịu nói đại ra cho dễ hiểu, các ông dịch tới, dịch lui, trong sáng đi, trong sáng lại, rốt cục các ông gọi là “Quảng-trường”? Người Việt nghe tiếng Việt cứ như vịt nghe sấm.

Lăng chỉ được dùng làm chỗ chôn cất vua chúa, ta có lăng Thiệu-Trị, lăng Tự-Đức..vv... hay chỗ thờ-phụng những vị anh-hùng dân-tộc có công với dân với nước như lăng Ông ở Bà Chiểu.

“Bác” “khiêm-tôn” không dám tự nhận là vua, là có công với dân-tộc, nhưng lại thần nhiên hỗn-xược “Bác bác, tôi tôi” với tiền-nhân:

“Bác đưa một nước qua nô-lệ,

Tôi đất năm châu tới đại-đồng.”

khi đi thăm đền thờ vua Lê Lợi và cho xây “Lăng ...bác Hồ”!!!

Cái thâm ý và tham vọng của “Bác” rõ ràng quá chứ.

Sau khi bị “giải-phóng” rồi, mỗi khi cần đi... giải-tỏa tâm sự, các “Cháu” bác trong Nam gọi là “Đi thăm lăng Bác”.

“Cháu” cũng thâm không kém gì “Bác”. Dù Bắc hay Nam, Bác cháu ta cũng là người Việt cả mà, đâu ai thua ai?

Chữ nghĩa của người Việt có “đỉnh cao trí-tuệ” quả có khác với chữ nghĩa người Việt bình-thường chúng ta, đọc vào chả hiểu các ông muốn nói gì nếu không được những người mới từ Việt-Nam qua “thông dịch” lại!

Tiểu muội có tật hay đông dài, nên lạc đề hết trơn. Bây giờ phải trở về với đề tài chính là Hoa cho thơm tho, nói về chữ nghĩa mấy ông riết, chắc bài văn của tiểu muội sẽ trở nên khó ngửi lắm.

Các cụ thi-nhân chỉ thêm mắm, thêm muối để chứng tỏ tấm lòng tiếc ngọc, thương hương và để nhấn mạnh tới sự ngắn ngủi của một kiếp hoa hay của một tấm nhan sắc khuynh-thành vậy thôi. Hoa thật không chóng tàn như thi-nhân than thở thì Hoa biết nói cũng không dễ gì tàn. Chắc quý cụ đã được xem “em Thanh-Lan” trên video ngày nay, em ít nhất cũng gần năm bó thể mà trông em cứ phây-phây như ...ba mươi mấy, ít ra em cũng tiết-kiệm được tới mười mấy năm tuổi trẻ.

Thi-nhân so sánh người đẹp với hoa, mà phải là hoa thật nhé, ta không thèm so với thứ hoa giả có sắc không hương, hay có hương thì cũng toàn hương giả đâu.

Người đẹp vừa mười ba, có chàng trồng cây si đầu ngõ:

“Em là con gái trời cho đẹp,

Tuổi mới mười ba đã đẹp rồi.”

Vì đẹp sớm nên mới được yêu mê nồng-nàn:

“Lấy chồng từ thuở mười ba,

Tới khi mười tám, thiệp đà năm con.”

Năm con chưa phải là hoa tàn đâu, hoa còn rực rỡ lắm:

“Ra đường tưởng thiệp còn son,

Về nhà thiệp đã năm con cùng chàng.”

Vàng trắng còn khuyết đã có người lén làm thơ chờ đợi lúc trăng tròn, cô bé ”Đi chùa Hương” trong thơ Nguyễn Nhược Pháp tâm sự:

“Em tuy mới mười lăm,

Mà đã lắm người thăm,

Nhờ môi mai đưa tiếng,

Khen tươi như trăng rằm.”

Vậy là hoa biết nói sống rạng-rỡ, thơ-mộng được hai con trăng rồi đấy.

Trăng mười sáu vẫn sáng vằng vặc.

Cô Mai trong Nửa Chùng Xuân - mười chín tuổi bị coi như nửa chùng đi nữa cũng vẫn là còn đẹp, còn nỏn nà.

Theo thời gian, hoa già đi, nhưng ai dám bảo hoa không đẹp nữa, hoa biết nói không có cái đẹp như những đóa hoa thiên-nhiên mãn-khai, báo hiệu tàn tạ. Hoa có những cái chết người hơn nhiều:

“Liếc nhau rồi đôi mắt còn có đuôi.”

Không còn đẹp, sao còn có người liếc cho mình liếc lại? Với con mắt “còn có đuôi” hoa bây giờ ít ra cũng trên năm bó. Từ năm:

“Lấy chồng từ thuở mười ba”

Cho tới khi gặp lại nhau sau bao dâu bể cuộc đời:

“Liếc nhau rồi đôi mắt còn có đuôi”

Hoa ít ra cũng... năm bó, tính nhẩm đời hoa cũng tươi đẹp được ba mươi bảy năm. Rất giản-dị, rõ ràng, khoa học chả có gì gian-dối.

Ngày xưa phe đàn ông hay đim giá các bà, để thỏa-mãn tự-ái, các ông tuyên-bố rất vô chứng-cớ:

“Trai ba mươi tuổi đang xoan,

Gái ba mươi tuổi đã toan về già.”

Bây giờ các bà đâu chịu vậy. Qua đây, cùng những thay đổi vất vả như nhau, các “bà Hoa” chấp-nhận cuộc thử thách rất thoải-mái, nhẹ-nhàng. Trong khi các ông thì vất-vả loay-hoay với những “hội-nhập”, “tốc-độ” đến phờ người.

Được thua thấy rõ ngay trên mái tóc muối nhiều hơn tiêu của các ông dù các ông cũng bắt chước đi nhuộm tóc để kéo lại tuổi xuân cho bằng với “Bà Hoa” của các ông.

Chưa kể chỉ với một một tí-ti phấn, tí-ti son, bộ quần áo trẻ-trung, mới-mẻ, chiếc áo lót trong có thêm chút đồ ...phụ tùng nâng-đỡ, đôi vớ da người làm đôi chân các “grandma” trông y-hệt như chân “con gái mười tám”. Các “Bà Hoa” đã trẻ trung, son trẻ hẳn ra.

Đó là với những nhan sắc tự-nhiên, không nhờ tới khoa-học, kỹ-thuật, không nhờ tới các ông thầy sửa dáng đây đây trên báo:

- Căng da mặt đẹp mịn màng, sửa mắt bị xế, sửa mũi xẹp, làm quý bà trẻ lại mười tuổi.

- Độn cằm lẹm, chẻ cằm đôi, cấy mỡ lên mặt làm hết ...nhăn, làm trẻ lại mười tuổi.

- Nâng bộ ngực lên cao (Khiếp, các ông thầy sửa làm như các ông nâng tạ vậy), tròn trĩnh, xinh đẹp tự-nhiên. Hút mỡ bụng, mỡ đùi là quý bà có thân hình thon trẻ như con gái mười tám. (Chả biết “quý-bà” bây giờ bao nhiêu tuổi mà trẻ lại như con gái mười tám? Cứ cho là “quý bà” đang tuổi ba-lăm đi, cái tuổi quý ông hay nhắc nhở nhất), quý bà cũng trẻ được mười bảy năm.

Rồi còn nhiều thứ sửa thân sâu, quý khốc khác mà tiểu muội không tiện nói ra càng làm cho Hoa thêm đầm-thắm, tươi đẹp.

Nếu cứ cộng chung những tuổi trẻ kéo lại được, có lúc chúng ta phải tính tới điểm âm, tức là những đóa hoa biết nói sẽ trẻ còn hơn lúc mới chào đời!!

Kinh cho tiến bộ của khoa học kỹ-thuật.

Thật ra nói vậy là quá nhưng có bà bác-sỹ ngay tại San Jose này, sau năm bảy năm không gặp, lúc gặp lại tiểu muội nhận không ra dù thấy bà ngồi với chồng bà rõ ràng. Bà trẻ đẹp hơn ngày xưa nhiều. Các ông thợ sửa với kỹ-thuật tân-tiến bây giờ quả sắp thay quyền tạo-hóa.

Ông bác-sỹ nhi-đồng chồng bà ngồi trong văn-phòng ngáp dài, chỉ tay qua bên kia đường:

- Đây, bà coi, họ xếp hàng chờ làm thương-phế-bình đây.

Tiểu muội nhìn sang, thấy các bà mặt hoa da phấn ra vào trật tự. Trông các bà đều có vẻ “Hồ-hởi”, có vẻ gì là thương-phế-bình đi kiếm đất cắm dùi đâu. Thắc mắc quá, tiểu-muội quay sang ông:

- Tiểu muội thấy họ lành lặn cả mà, có vẻ gì là thương-phế-bình đâu ...

- Thì bà cứ chờ xem, khoảng chiều họ ra, bà thì băng mắt mũi kín mít y như bị đánh ghen, hay phải có người dắt y như xầm mù. Bà thì quần băng đầy suốt từ trên cổ tới đùi vì nâng ngực và hút mỡ bụng.

Ông quay nhìn tiểu muội, cặp mắt nghiêm-khắc, y như tiểu muội vừa đi lạc từ mỹ-viện bên kia ra, chất-vấn:

- Tôi không hiểu nổi mấy bà. Tại sao đang yên lành lại mở xẻ ra nhét những cái của nợ vào mình?

Tiểu muội chặc lưỡi:

- Ông tính cái gì mà chả có giá của nó? Muốn trẻ, muốn đẹp thì phải chịu vậy chứ sao? Ông biết tính đàn bà mà, chích cũng sợ hết hồn, vậy mà phải hy-sinh vì đại-nghĩa đấy.

Ông quắc mắt:

- Đại nghĩa nào?

Tiểu muội biết ông đang giận nên đành nhỏ giọng:

- Chắc tại mấy bà muốn làm đẹp cho mấy ông, vợ đẹp thì chồng cũng hãnh-diện, sung-sướng vậy? Mấy ông có vợ đẹp thì yêu chiều vợ hẳn lên, chắc chắn gia-đình sẽ thêm hạnh-phúc.

Ông thở dài, chặc lưỡi:

- Đẹp thì tôi công-nhận là ... cũng có đẹp nhưng hạnh-phúc hơn thì chưa chắc. Bà tính vợ chồng ở với nhau mấy chục năm, nhìn nhau quen mắt đi rồi, xấu đẹp đâu còn quan-trọng nhiều nữa bà, ăn thua là cái tình. Thú thật với bà, nếu vợ tôi mất tích, cảnh-sát có hỏi vợ hôm nay mặc áo gì, tôi cũng chả biết.

- Thì tại các ông vô tình thế nên các bà mới cố ý làm đẹp để các ông phải chú-ý. Các bà muốn gửi thông-diệp tới các ông:

“ Tôi còn trẻ đẹp lắm đấy nhé, liệu mà chiều-chuộng, gìn giữ tôi đấy. Tôi không phải của bỏ đi đâu”.

Ông thở dài:

- Bác sỹ chữa cho lành bệnh thì không đi, đang yên lành lại chữa cho thành... thương-phế binh!
- Nhưng sau này các bà đẹp thêm, trẻ thêm mà. Ông không thấy cái trẻ, cái đẹp là vô giá sao? Ngày xưa các bậc vua chúa chả mãi mạng ảo-vọng tìm thuốc trường-sinh là gì? Mà trường-sinh thì phải đi với đẹp, chứ trường-sinh mà xấu thì chả ai ham.
- Khỏi người bị tàn tật, bà không xem mấy chương-trình 20/20 à? Có bà còn đi một chuyến tàu suốt nữa cũng chỉ vì ham làm đẹp, bà không nhớ nữ ca-sỹ Jenny Mai à? Các bà to gan thật? Các bà không biết sợ à? Thật là điếc không sợ súng!

Tiểu muội cũng thờ dài:

- Ông khỏi phải dọa. Gan của tiểu muội nó cũng chả lớn gì hơn cái óc tiểu muội nên đành chịu phận trời cho, không dám tơ-hào tới mộng làm người đẹp đâu.

Ông bứt-rút đưa tay rờ rờ hàm râu quai nón:

- Bà xã tôi cứ bảo tôi cạo tuột hàm râu thì cũng trẻ lại được dăm tuổi.

- Ông nghĩ sao?

Ông gất gồng:

- Tôi không phải là hoa như các bà nên không cần kéo dài tuổi...đẹp.

Gớm cái ông bác-sỹ này khó tính quá. Giá ông được xem ông ca-sỹ Tuấn-Anh thì ông cũng thấy ngay cái đẹp của nghệ-thuật thẩm-mỹ, dù ông ca-sỹ này không phải là hoa.

Thiệt ra nhiều khi sửa cũng không đi đôi với đẹp, nhiều đóa hoa sửa xong, dù bốn mắt nhưng tiểu muội nhìn là biết liền trong hoa toàn chất Xi-li-con hay Saline cả, ớn thí mồ. Nhưng thôi, cái đó thì tùy theo giá cả và khiếu thẩm-mỹ của mỗi người.

Tiểu muội chỉ muốn khẳng-định về tuổi thọ của các cô, các bà hoa ngày nay dài vô cùng.

Ta đã thế, Tây, Mỹ còn hăng hái hơn nhiều, cứ xem bà Elizabeth Taylor thì biết. Ngày tiểu-muội còn trung-học bà đã là đóa hoa rực rỡ. Ngày nay, nhờ bàn tay phù-thủy của mấy ông bác-sỹ thẩm-mỹ, bà hết thon lại tới mập, hết mập rồi lại tới thon. Ra vô nhà thương như ăn cơm bữa, thế mà bà vẫn còn là Đóa Hoa đẹp sau chín lần có người năn nỉ rước về chăm nom, săn sóc.

Kiếp Hoa nào phải sớm nở, tối tàn đâu?